

VOORLOPERS

MIRJAM HILDEBRAND

kluitman

Voor mijn ouders, Ernst en Hilde.

Twitter meel #Voorlopers

NUR 284/W051701

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXVII Tekst: Mirjam Hildebrand

Omslagontwerp: Studio Jan de Boer

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

**BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER**

Ik hap naar adem, maar krijg geen lucht. *Rustig blijven, Emma*, spreek ik mezelf in gedachte toe. Wat kan ik nog doen? Nolan! Het dier moet me redden door veel lawaai te maken in het tentenkamp. Het beeld van ons samen bij het meer komt bij me op. De weerspiegeling van ons in het water. *Nolan, ben je daar? Ik ben in gevaar!* Het lijkt alsof er een kink in de kabel zit. Geen contact. Door mijn tranen heen neem ik de omgeving in me op. Ik sein het door naar Nolan. Ook dat is een zinloze actie, want alles komt weer bij mezelf terug. De beelden botsen tegen een onzichtbare wand. Niemand kan me helpen. Alsjeblieft, laat iemand me helpen. Papa! Ik wil dat mijn vader me komt redden en beschermen. De kou trekt door mijn lichaam. Hij komt niet.

Hoofdstuk 1

Ergens tussen het gebladerde loeren ogen naar me. Ik voel ze prikken. Ze zien meer van mij dan ik wil laten zien. Geconcentreerd scan ik de bomen, die ik zo goed ken. Eiken, met hun dik, volgroeen bladerdek. Berken met een schilferige witte schors, die zijn omringd met nog meer stammen en struiken. Alles is zoals het hoort te zijn en toch voelt het anders. Ik sta stil.

Vanuit de verte klinkt een roffelend geluid. Ik kan het niet plaatsen. De wind rukt plotseling hard aan de bomen. Hun takken buigen. Er dwarrelen bladeren op de grond. Flits. Wat was dat? Ik zag iets. Links van mij. Er bewoog iets over de grond, tussen de bomen. Het ging snel en nu is het weg.

Ik kijk op mijn horloge. Ik weet niet wat het bos me wil vertellen, maar ik moet me haasten nu. Madelief wacht bij de bushalte. Te laat komen bij wiskunde betekent nablijven samen met die pestkoppen die ook altijd te laat komen. Ik snoer mijn rugzak steviger om mijn schouders en zet aan om te rennen. Opschieten nu. Weg hier.

Daar! Daar was het weer. Iets paars. Mijn hart slaat uit de maat terwijl ik vaart maak. Ik kijk nog een keer om en blijf abrupt staan. Waar ik

het paars zag verschijnen en weer verdwijnen staat een meisje! Leunend tegen een boom.

Ze houdt me in de gaten, als een havik die een muis spot. Wat doet dit meisje hier? Vanuit mijn voeten groeien denkbeeldige wortels die zich stevig in de grond vastzetten. De aarde wil me hier houden.

Haar ogen zijn scherp, zo vurig op mij gericht dat er een tinteling door mijn lijf gaat. Ze zet zich af tegen de boom en loopt mijn richting uit.

Het meisje is op haar schoenen na volledig in het paars gekleed. Ik schat haar een jaar of achttien. Zeker twee jaar ouder dan ik, misschien wel drie. Het kriebelt in mijn buik. Alsof ik in een karretje van de achtbaan zit, terwijl het ratelend omhoog wordt getrokken.

‘Je hoeft niet bang te zijn, hoor.’ Ze loopt met verende tred op me af. Haar donkere haren bewegen mee. ‘Echt, ik doe je niets.’

Als ze dichterbij komt, borrelt er een steeds sterker verlangen in me op om erachter te komen wie dit meisje is. Ze is anders. Net als ik.

Gespannen zoom ik op haar in. Ik concentreer me diep om te voelen wie ze is, maar alles vertroebelt. Een groot waas.

Ze is nu op een paar meter afstand en ik sta nog steeds verstijfd, met mijn handen om de riemen van mijn rugzak geklemd.

‘Je heet Emma, toch?’

Mijn mond is kurkdroog. ‘Hoe... hoe weet je dat?’

‘Dat doet er nu niet toe.’

‘Wie ben jij?’

Ze lacht, haar ogen glinsteren. ‘Ben je gelukkig?’

Ik kijk om me heen. Er is niemand te bekennen. ‘Wat?’

‘Ben je gelukkig?’ vraagt ze me nog eens. Ze kijkt er raadselachtig bij, met die glinsterende ogen van haar.

‘Waarom wil je dat weten? Wie *bén* jij?’

Ze schudt haar hoofd. ‘Dat vertel ik je na school. Hoe laat ben je klaar?’
‘Drie uur, maar ik heb een afspraak.’

‘Morgenochtend stap ik weer op de trein, dus het moet vanmiddag.’

Dit vreemde meisje heeft gek genoeg iets vertrouwds. Nu ze dicht bij me staat, valt het over me heen. Ik kan alleen maar raden naar haar naam. Hoe weet zij die van mij? ‘Oké,’ zeg ik snel.

‘Dan zie ik je weer hier. Doe maar om vijf uur, dan kun je je vriendin nog zien.’

Zo plotseling als ze is gekomen, zo snel is ze ook weer verdwenen. Mijn hart klopt in mijn keel. Hoe weet zij dat ik heb afgesproken met een vriendin? Het is een oneerlijke verdeling. Het lijkt alsof ze mij iets heeft afgenomen en ik er niets voor terug heb gekregen. Ik kijk om. Waarom kan ik haar niet lezen? Er hangt een waas om haar heen.

Trouw als ze is, staat Madelief bij de halte te wachten. De bus die we normaal gesproken nemen is vertrokken; de volgende komt al aanrijden. Vanaf een afstandje zwaai ik naar haar. Madelief lacht opgelucht terwijl ze de bus aanhoudt. Ik ren naar haar toe en raak voor ze de bus instapt haar schouder aan. ‘Lief dat je op me hebt gewacht.’

We gaan op de achterste bank zitten en Madelief deelt een zelfgemaakte koek met mij. ‘Jij bent nooit te laat,’ stelt Madelief en ze kijkt me vragend aan.

Ik knijp in de zachte koek van haver en rozijnen. Madelief en ik zijn altijd eerlijk tegen elkaar. Ze is de enige die ik vertrouw. ‘Ik zag een vreemd meisje in het bos.’

‘Wat voor een meisje?’

‘Ik weet het niet. Ze vertelde me haar naam niet, maar ze wist die van mij wel.’

‘Ze komt hier niet vandaan?’

‘Nee.’ Ik zie weer voor me hoe het meisje op me afloopt. ‘Ze had paarse kleding aan en er zweefde een waas om haar heen.’

Madelief neemt een hap en zet grote ogen op. ‘Een waas?’

‘Het leek op dauw die rond de takken van bomen hangt. Het zorgde ervoor dat ik niets over haar te weten kwam.’

Madelief buigt zich naar me toe en fluistert in mijn oor. ‘Geen *white magic powers* voor jou?’

Ik duw haar lachend van me weg. Madelief vindt mij een witte heks. Dat wil ze zelf graag zijn: wicca. Daarom draagt ze allerlei kristallen en mag ze wanneer ze zestien wordt een pentagram op de binnenkant van haar pols laten tatoeëren. Mij niet gezien.

‘Misschien kan ze hetzelfde als jij?’ vraagt Madelief.

Ik knik en staar langs Madelief heen naar buiten. ‘Ik heb dat waas eerder gezien, maar ik weet niet waar.’

Madelief haalt haar schouders op. ‘Wat moest ze van je?’

‘Dat hoor ik vanmiddag.’

‘Je hebt met haar afgesproken?’

‘Min of meer.’ Ik neem een hap van de koek. ‘Ze wil me weer in het bos zien.’

‘Als het maar geen valstrik is, van Mandy en die nieuwe bitch. Dat ze je straks staan op te wachten in het bos om je in elkaar te rossen.’

‘Denk je dat?’ vraag ik haar met overslaande stem.

‘Nee joh, rustig maar,’ zegt ze en ze legt haar hand op mijn arm. ‘Mandy krijgt vieze voeten in het bos. Daar is ze nog nooit geweest.’

De bus stopt en we haasten ons naar het klaslokaal. De gangen zijn verlaten; het lesuur is al begonnen.

‘Boeken halen,’ zegt Madelief onderweg, wijzend naar de kluisjes.

Ze heeft gelijk, de docent van wiskunde laat je om het minste of geringste nablijven. We schieten het afgeschermd keldergedeelte in. Madelief loopt gelijk door naar achter. Haar kluis is een stuk verder dan de mijne.

Ik ben er met mijn gedachten niet bij en voel het pas als het al te laat is. Twee paar handen die me bij mijn armen grijpen. Met mijn hoofd smak ik tegen een kluisje. De achterkant van mijn hoofd gloeit hevig, alsof iemand het in de fik heeft gestoken. Mandy's van haat verwrongen gezicht danst op een paar centimeter afstand voor mijn ogen. 'Psycho!' sist ze. 'Blijf haar armen vasthouden,' zegt ze tegen Esmée, de nieuweling. Mandy verzamelt spug in haar mond en fluimt het in mijn gezicht.

'Doe normaal!' roep ik terwijl ik mijn armen los probeer te trekken.

Ze grijpt een pluk van mijn haar en rukt eraan. 'Waarom zei je tegen Anouk dat ik met Fabio gezoend heb?' Haar fluisterstem prikt in mijn oor. Ze houdt haar kaken op elkaar geklemd en trekt harder aan mijn haar bij het uitspreken van de jongensnaam.

Haar spug druipt over mijn wang mijn mondhoek in. Ik houd mijn lippen op elkaar. Ik praat nooit met Anouk en zou niet weten wat ik tegen haar zou moeten zeggen.

'Nou?' Ze hangt over Esmée heen en slaat me tegen mijn voorhoofd, waardoor mijn hoofd nog eens tegen het kluisje ketst. De pijnscheut schiet door naar mijn maag en maakt me misselijk.

Vanuit mijn ooghoek zie ik hoe Madelief wordt vastgehouden door twee van Mandy's slaafjes.

Ik spug op Mandy's voeten. Het is haar eigen rochel. 'Heb ik niet gedaan.'

'O, dus Anouk kan zomaar dingen weten waar ze niet bij was? Wil je dat soms zeggen?' Ze drukt mijn hoofd tegen het kluisje aan.

Ik blijf haar strak aankijken, zoals zij dat doet. Mijn armen zitten

muurvast. 'Hoe moet ik dat weten?'

Ze lacht een gemaakt lachje. 'Dat is het 'm nou juist, psycho. Jij kunt het weten. Jij met je gore blik en geniepige ogen.'

Ik knijp mijn ogen dicht, omdat haar priemende vingers op me afschieten. Haar vingertoppen raken mijn oogleden en ze duwt. Op dat moment trap ik hard op de voet van Esmée en geef een knietje recht op haar schaambot. Ze laat me los en krimpt ineen.

Mandy trekt Esmée aan de kant en wijst naar me. 'Als je maar niet denkt dat je hier gemakkelijk vanaf komt.' Ze slaat haar arm om Esmée heen en wenkt haar twee slaafjes dat ze Madelief los mogen laten. Met zijn vieren lopen ze richting de trap.

Madelief rent op me af. Ze huilt.

'Gaat het?' vragen we tegelijk. Ze inspecteert mijn achterhoofd en ik houd haar hand vast. Zo blijf ik recht staan.

'Bloed ik?' Ik voel voorzichtig aan de zere plek.

'Nee, maar je hebt wel een ei op je hoofd.'

'Het komt door die dag bij de spoorbaan,' zegt Madelief, haar wangen droog wrijvend.

Ik knik.

'Je had die bitch nooit moeten redden.'

'Ik weet het niet, Lief. Ik heb er nog steeds geen spijt van.'

'Jij bent echt raar.' Ze pakt haar sleutel tje en opent haar kluis. Ik doe hetzelfde, maar kan door de bonkende koppijn niet bedenken welke boeken ik moet pakken. Twee jaar geleden werd Mandy zelf gepest. Op een donkere vrijdag in januari drongen haar gedachten zich aan me op. Ze ging die middag voor de trein springen. Er viel een kalmte over haar heen die mij vreselijk ongerust maakte. Ik sloeg alarm en heb haar leven gered. Zij ziet dat anders. Nog steeds. Ik heb haar verkleit en verraden.

Ik ben een psycho.

We melden ons bij Annet, van de schoolbalie.

‘Ze is van de trap gevallen bij de kluisjes,’ zegt Madelief terwijl ze de bult op mijn achterhoofd laat zien. ‘We hebben al een groot deel van het eerste lesuur gemist.’

‘Ik zal meneer Stomp na de les inlichten. En jij krijgt een paracetamol en een koud kompres van mij.’ Ze knipoogt bemoedigend naar me terwijl ik het tablet inneem. ‘Zal ik je moeder bellen?’ vraagt ze als ik de pijn van de kou op mijn achterhoofd verbijt.

‘Nee, dat is niet nodig. Ik vertel het haar later wel.’

‘Kun je naar het tweede lesuur?’

‘Ja,’ zeg ik zacht. Knikken lukt niet.

Voor het laatste lesuur mag ik opnieuw een pijnstillert innemen en is mijn hoofdpijn een stuk minder. We hebben een toets geschiedenis. Links van me wiebelt Madelief heen en weer, terwijl ze aan haar haren trekt. Het lijkt alsof ze de antwoorden uit haar hoofd wil slobberen. Soms sabbelt ze op het puntje van een plukje haar. Madeliefs energie is heldergeel en altijd in beweging.

Zonder echt na te denken schrijf ik de antwoorden op het toetsblad. Mijn gedachten gaan steeds uit naar het vreemde meisje in het paars. Wie is zij, met die bekende zweem om haar heen, en waarom vroeg ze of ik gelukkig was? Dat is toch een bizarre vraag... Het duurt een eeuwigheid voor de zware zoemer gaat en de schooldag voorbij is.

In de bus bespreek ik met Madelief dat we een andere keer naar de nieuwe sieradenwinkel in het dorp gaan. ‘Vanmiddag heb je al genoeg aan je hoofd,’ zegt Madelief. ‘Plus dat ei,’ voegt ze er glimlachend aan toe.

Ik grinnik en leun met de zijkant van mijn hoofd tegen de hoofdsteun.
'Nog twee uur en dan ga ik het meisje in het paars zien.'

Op de route naar huis loop ik over het schoolplein van de basisschool. Een groepje jongens speelt een partijtje voetbal. De helft draagt een oranje hesje. Langs de zijlijn speelt de enige jongen uit het dorp die ik snap. Hij is zes jaar en het broertje van Tim, mijn klasgenoot. 'Hai, Jona.'

Hij kijkt op. Zijn blonde haar hangt voor zijn ogen. 'Wie was dat meisje in het paars in het bos?' De voetbal rolt heen en weer onder zijn voet.

'Was jij in het bos? Heb je ons gezien?'

Hij schudt zijn hoofd. 'Niet echt.'

Ik weet meteen wat hij bedoelt. Jona ziet de wereld door mijn ogen. Hij worstelt ermee en snapt zichzelf vaak niet.

'Yo, Jona, je mag meespelen. Ruben moet naar huis.' Een jongen met zwart stekeltjeshaar werpt hem een hesje toe.

'Ik ga meedoen,' zegt hij zacht en hij rolt zijn eigen bal de struiken in.

'Het... het komt wel goed,' stamel ik. Wat wil ik hem zeggen? Dat het op een gegeven moment zal wennen om anders te zijn? Dat het meisje in het paars ons misschien meer kan vertellen? 'Ik vertel het je zodra ik erachter ben.'

Hij knikt en trekt het hesje over zijn hoofd.

Elke stap naar huis brengt me terug naar de ontmoeting van vanmorgen. Wat was toch dat waas om haar heen? Ik ken het ergens van. En wat maakte dat ik niets aan informatie van het meisje kon opvangen? Niets van haar gevoel of intenties.

Hoofdstuk 2

Mijn huis is klein maar fijn. Dat zegt mijn moeder vaak en ik ben het met haar eens.

Zachtjes doe ik de deur achter me dicht. Sam slaapt om deze tijd.

‘Emma?’ roept mama van boven. Ze klinkt bezorgd en verschijnt boven aan de trap. ‘Wat is er met Sam aan de hand?’

Ik zucht. Ik heb trek en wil naar de keuken. Toch doe ik mijn ogen dicht en denk aan mijn broertje. ‘Oorpijn!’ schreeuw ik naar boven terwijl ik mijn jas uitgooi.

Het is moeilijk om Sam los te laten. Zijn pijn vermengt zich met mijn eigen onrust.

Ik pluk mijn tas uit de gang om het restant van de boterhammen met kaas om te toveren tot tosti’s. Ik maak het laatste beetje melk op en adem een aantal keer diep in en uit. Met de tosti’s in de maak, klim ik zachtjes de trap op.

Mijn vader, Simon, woont sinds twee jaar in Frankrijk. De loser is weggegaan voordat Sam geboren werd. Hij heeft ons in de steek gelaten met het slappe excuus dat hij niet bij mijn moeder hoort. Hij voelt zich meer ‘thuis’ in Frankrijk en heeft daar een baan aangeboden gekregen.

Het maakt hem blijkbaar geen flikker uit dat ik me niet thuis voel in mijn hele zijn.

Sam ligt op zijn zij in zijn ledikantje, hevig sabbelend op zijn speen. Mama, op haar knieën ernaast, wiegt Sams lijfje, met haar hand door de spijlen van zijn ledikant, heen en weer. Zijn rode wangen kleuren mooi bij zijn roze speen.

Kinderen raken spenen kwijt. Mijn broertje niet. Die houdt het ding in zijn knuist geklemd wanneer hij hem niet in zijn mond heeft. Hij speelt dan zelfs met één hand, totdat hij het roze geval netjes aflevert bij mijn moeder. Sam is gehecht aan de roze speen. Als mijn moeder een andere kleur probeert, blijft hij huilen tot hij zijn vertrouwde exemplaar weer heeft.

‘Ik heb hem oordruppels en een zetpilletje gegeven,’ fluistert mama.

Ik knik. De hitte van zijn koorts straalt op mijn hand wanneer ik een aai over zijn bolletje geef. Gelijktijdig gaat de hand van mama over mijn rug. ‘Was het leuk op school, Plukkie?’

Ze noemt me al zo vanaf mijn babytijd. Afgezien van één plukkie had ik weinig haar.

Weer knik ik, terwijl mama een klopje op mijn rug geeft. ‘Gezellig dat je er bent.’

‘Ja,’ zeg ik starend naar Sam. Mijn broertje opent, sloom van de koorts, zijn ogen. Dezelfde bruine kleur als mijn irissen. En die van Simon. Nu ik goed kijk, kan ik me indenken dat hij het is. Maar ik wil hem niet zien. Plotseling verandert Sams gezicht sterk in dat van Simon en verschijnen er beelden op mijn netvlies. Ik zie Simon vertrekken met visspullen om een weekend in zijn eentje te gaan kamperen. Een ander moment zet hij zijn fiets weg; terug van werk. Flits, nu zie ik hoe mijn vader me binnen vluchtig gedag zegt. En overal is het aanwezig. De zweem van het meisje

in het paars! Eindelijk weet ik waar ik het waas van ken. Simon droeg het met zich mee.

Vlug stap ik uit Sams gloeiende energie weg.

‘Ik kom zo naar beneden,’ zegt mama.

In de keuken haal ik mijn tosti uit het ijzer. Die was bijna verbrand. Ik heb er geen trek meer in. Mijn gedachten buitelen over elkaar heen. Laat ze alsjeblieft even stoppen. Ik moet mezelf bezighouden tot kwart voor vijf. Dan kan ik vragen stellen.

Mama komt de kamer binnen. ‘Kopje thee?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Nee, ik heb geen dorst.’ Hoe komt het dat Simon die vreemde zweem ook bij zich droeg?

Ze komt voor me staan. Haar vinger glijdt langs mijn slaap. Ze strijkt de loshangende plukken haar uit mijn gezicht en raakt de pigmentvlek bij mijn oor aan. Die verberg ik graag onder mijn koperkleurige haar. ‘Slaap je wel goed? Je ziet zo bleek,’ vraagt ze. Ik heb van mezelf al een bleke huid. Als ik moe of gestrest ben, is dat direct van mijn gezicht af te lezen.

‘Ja,’ zeg ik zacht.

‘Ik heb plantjes gekocht.’ Ze wijst door de glazen deuren naar de achtertuin.

‘Ze zijn mooi,’ zeg ik, terwijl ik ze bekijk.

‘Het lijkt me gezellig om ze samen te planten.’

Mijn moeder noemt de meeste dingen die ze met mij kan doen ‘gezellig’. ‘Lijkt me fijn, mam.’

Ik voel hoe een gat in haar hart zich weer een beetje dicht. In de gaten van haar hart zitten haar zorgen om mij en Sam genesteld. Zo zie ik het voor me. Haar hart is groot. Ik denk dat Simon het heeft opgerekt.

Mama doet de tuindeur open en zet de babyfoon in de deuropening.

Ik loop mee naar buiten. ‘Ik heb dat hele stuk nieuwe aarde gegeven. Daar wil ik de planten in zetten.’ Ze wijst naar een gedeelte van de tuin naast de zandbak van Sam. ‘En daar langs de schutting ook.’

Ik knik en pak twee bakjes violen op.

‘Wil je trouwens je schoenen niet uit?’

‘Nee, zo is het ook fijn.’

‘Oké.’ Ze grinnikt. ‘Dat vond je vroeger zo prettig. Dan voelde je je één met de aarde, zei je.’

Ik kijk naar mijn voeten en glimlach.

‘Volgens mij wil je ze uit.’ Ze pakt de violen uit mijn handen.

Ik lach. ‘Gekkie,’ zeg ik. Maar ik vind het eigenlijk best een goed idee van haar. Ik buk en trek mijn sneakers en sokken uit. Dan trippel ik op mijn tenen over het gras naar de plaats die ze heeft aangewezen.

Even later raak ik met mijn voetzolen de aarde. Het mengsel is heerlijk zacht, vochtig en korrelig tegelijk. Ik woel mijn voeten onder de aarde en duw ze wat dieper weg.

Mijn moeder vond me nooit anders. Ook niet toen ik als kleuter per se naar de hond van de overburen toe wilde om het baasje te vertellen dat hij een knobbel in zijn buik had en daarom weigerde te eten. En toen ik op mijn zesde mensen tekende met daaromheen alles waarvan ze hielden in wolkjes afgebeeld, gaf mama me een knuffel. ‘Mijn meisje,’ had ze gezegd. Dat zei ze ook toen ik voor het eerst de bomen wilde ‘voelen’.

‘Krijg je al wat door?’

Ik kijk mijn moeder met een scheef hoofd aan. ‘Mam, niet zo...’ Plotseling vervaagt haar gezicht en verschijnen de bomen. Ik lijk wel samen te groeien met de stam. De veerkracht van de takken neemt langzaam bezit van mijn spieren. De geur van de prille blaadjes geeft me een levendige energie. Bij mijn voeten ontstaan de wortels, die in al hun

uitlopers verbonden zijn met elkaar en met andere bomen. Ze doen me denken aan neurale paden van de hersenen en het ruggenmerg. Zo mooi. *Ademen, Emma*. Vanuit mijn tenen zuig ik zuurstof naar binnen. De lucht is zuiver. Wat heerlijk. De frisse lucht en de vrijheid van de natuur trekken in mijn lichaam. Mijn ogen vullen zich met tranen. Ik duw mijn voeten dieper de aarde in en dan zie ik mijn moeder weer staan.

‘Gaat het?’

Ik knipper mijn tranen weg. ‘Dank je wel, mam. Het was er weer.’ Ik sla mijn armen om haar nek en geef haar een kus op haar wang. En nog eentje op de andere.

Ze lacht. Het is mooi om haar te zien lachen.

‘Je hebt een bloesje.’ Ze knijpt in mijn wang. ‘De buitenlucht is goed voor je.’

Ik knijp ook in haar wang. ‘Dan blijf ik nog even.’

‘Ik haal een extra schepje.’

‘Is goed.’ Ik sluit mijn ogen, haal diep adem en wacht tot mijn moeder terug is.

‘Wil je nog naar Elise?’ Ze wrikt violen uit het bakje en wijst naar het gebied bij de schutting. ‘Daar gaan we eerst planten.’

Elise is mijn psycholoog. Ik ging naar haar toe vlak na het vertrek van Simon. Een onderwerp waar ik snel over uitgepraat was.

‘Wat mis je van hem?’ vroeg Elise me bij de tweede sessie.

‘Niets,’ zei ik snel en ik sloeg mijn benen over elkaar.

Ze bleef me met een zachte blik aankijken.

Ik staaarde naar mijn lege handen die op mijn bovenbenen lagen. ‘Niets en tegelijk alles.’

‘Wat bijvoorbeeld?’

‘Nee, niets,’ zei ik weer. Ik wist heus wel dat ze me wilde laten kijken

naar die momenten dat Simon nog leuke dingen met mij deed. Toen we samen zaadjes plantten in de moestuin en we schaduwtikkertje speelden op het grasveld vlak bij school. Toen hij taartjesboterhammen voor me smeerde en me schminkte als een bloem. Toen we met zijn drieën op vakantie gingen en hij en ik samen 's ochtends stokbrood kochten. Die herinneringen zaten verstopt. Ze waren afgedekt met een zwarte doek. De Simon die ik ken kwam laat thuis en ging in de weekenden vissen of kamperen in de natuur. De laatste jaren zag hij ons niet meer en ik hem niet. Zijn blik stond op afwezig. Eerst had ik zin om hem te stompen en daarna zag ik niets meer om op te stompen. Hij was aanwezig, maar niet echt. Ik zou slaan en hem niet raken.

Toen hij ons echt verliet, was dat alleen maar een bevestiging van wat ik al had bedacht. Simon was mijn vader niet meer. En daar kon Elise ook niets aan veranderen. Weg is weg.

Mijn moeder tikt op de hand waarin ik het schepje houd en knikt naar de plek waar ik mag graven. Ik zet de schep in de aarde.

'Ik kreeg een brief dat we al een halfjaar niet meer geweest zijn. Ze vroeg of ze het dossier kon afsluiten,' zegt ze.

Ik ging één keer per week naar Elise en naast de pogingen over mijn vader te spreken, gingen de gesprekken vooral over het gepest worden en het 'anders voelen'. Het was fijn om met haar te praten, ook al snapte ze me niet helemaal. Ik voel me anders, omdat ik anders ben.

Ik neem de violen van mijn moeder over en stop ze in het door mij gegraven gat. 'Ik weet het weer. We zijn expres vergeten te bellen om een nieuwe afspraak in te plannen nadat ik een keer niet was geweest.'

'Je was er een beetje klaar mee.'

'Ik heb wel wat geleerd over zelfvertrouwen en het omgaan met pesten.' Ik hoef mijn moeder niet te vertellen dat ik vanmorgen weer

problemen had. Ze kan er toch niets mee.

‘Ze noemde je bijzonder getalenteerd. Weet je nog?’

‘Pfff,’ snuif ik. ‘Waarom wilde Simon eigenlijk geen therapie voor mij?’ Ik kan het woord ‘papa’ niet over mijn lippen krijgen.

‘Hij wilde niet dat ze allerlei stickers op je zouden plakken.’

‘Zoals?’

‘Weet ik niet goed. Psychotisch misschien, omdat je dingen ziet. Of eh...’ Ze krabt met haar schone pink aan haar wang en kijkt me aan ‘... een diagnose die niet bij je past.’

Ik slik en weet niet wat ik moet terugzeggen.

‘Jij bent gewoon jij en je bent goed zoals je bent.’

‘Dat vond Simon niet.’

‘Hoe kom je daar nou bij?’

Ik haal mijn schouders op en vraag met mijn handen om nieuwe violen. ‘Hij negeerde dat hele stuk van mij.’

Het blijft even stil. Ze graaft een gat. ‘Misschien kwam het te dichtbij.’

Ik praat niet graag met mijn moeder over Simon en heb het de laatste jaren zo veel mogelijk vermeden. Haar gevoelens hierover zijn zo gemixt dat ik er niets mee kan. Ik vang een wirwar van emoties op. Maar vandaag is alles toch al anders, dus kan ik net zo goed vragen stellen.

‘Wat bedoel je met dichtbij?’

Nu haalt mijn moeder haar schouders op. ‘Ik ken geloof ik ook een heel stuk van je vader niet,’ zegt ze zacht.

‘Wat dan niet?’

‘Dat vind ik moeilijk te zeggen.’ Ze kijkt bedenkelijk.

Het blijft een poosje stil. Ik hoor alleen mijn moeders schepje door de aarde gaan.

‘Wat zag jij eigenlijk in Simon?’

Mijn moeder lacht voluit. ‘Ja, goede vraag.’ Ze duwt de aarde aan. ‘Hij heeft mijn hart gestolen. Simon nam me overal mee naartoe. Hij was heel *outgoing* in een tijd dat ik een stil grijs muisje was. Ik leerde kunst waarderen, architectuur, bloemen...’ Ze steekt een bakje violen in de lucht. ‘Hij wist overal de weg, was galant, hield van dansen...’

‘Dat dansen kan ik me niets bij voorstellen, maar de weg weten wel.’ Simon liep altijd voorop en wist altijd wat goed voor mij was. Geen suiker bijvoorbeeld, of op tennisles gaan.

We verkassen naar het stuk bij de zandbak van Sam. ‘Hiervoor had ik de gele en rode in mijn hoofd,’ zegt ze terwijl ze een kistje bloemen naast me neerzet.

Ik woel door de aarde en graaf een stukje met mijn handen.

‘Maar de laatste jaren was je vader afstandelijker. Volgens mij had hij steeds meer moeite met zich aanpassen.’

‘Aan wat?’

‘Tja, aan de wereld. Hoe mensen omgaan met afspraken op het werk, zegeltjes bij de supermarkt, pestende kinderen...’ Ze knikt naar mij. ‘Hij trok zich steeds meer terug in de natuur.’

‘Ja, en even later was hij foetsie.’ Woede borrelt op in mijn buik. Het mag niet naar boven komen. Dat is hij niet waard. ‘Ben jij niet boos op hem?’

Mama zet haar schepje harder in de aarde. ‘Vooral teleurgesteld. In ons.’

‘Ik heb geen zin meer.’ Ik gooi het schepje aan de kant en sta op. ‘Ik ga naar Madelief,’ lieg ik. Het is bijna tijd voor het bos. Ik stamp de aarde van mijn voeten. ‘En nee, ik hoef niet meer naar Elise. Het gaat toch prima zo?’